

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 8 (335)
Anul IX
25 februarie 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA ORTODOXIEI

Duminica Ortodoxiei a fost instituită ca sărbătoare în anul 843 când s-a hotărât la Constantinopol că Duminica întâi din Post trebuie să fie închinată mărturisirii dreptei credințe și amintirii faptului că Biserica Ortodoxă s-a luptat pentru cinstirea sfințelor icoane împotriva celor care huleau și distrugeau icoanele. Ei au fost numiți *iconoclaști* sau *distrugători de icoane*.

„Această duminică, a Ortodoxiei, se află în Postul Sfințelor Paști, în urcușul nostru spre Înviere, pentru a ne arăta că dreapta credință înseamnă și dreaptă viață, adică lepădarea de păcat prin post și rugăciune, prin spovedanie, pe de o parte, și căutarea

sfințeniei, pe de altă parte. De aceea, ne pocăim mai mult și ne împărtășim mai des în această perioadă, ne lepădăm de păcate și ne unim cu Hristos Cel Unul Sfânt. Ortodoxia nu este o simplă teorie sau o convingere intelectuală, că Dumnezeu există undeva, ci Ortodoxia este legătura noastră vie cu Hristos, în Biserica lui Hristos. De aceea, Sfântul Apostol Petru spune: «Pe El, fără să-L fi văzut, îl iubiți; întru El, deși acum nu-L vedeți, voi credeți și vă bucurați cu bucurie negrăită și preamărită, dobândind răsplata credinței voastre, mântuirea sufletelor» (I Petru 1, 8-9). (PF Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române)

Îndemnuri pentru suflet, la început de post

Începe Postul, suflete, pornește și tu pe cale! Nădăduiește, suflete, în lertare, în Mântuire, în Bucurie, în tămăduirea de neîndrăzneală! Și din când în când, și din gând în gând, oricând vei găsi un moment de răgaz sau de iscoditoare tulburare, repetă-ți lin: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt!” . (Sursa: *doxologia.ro*)

Enceput de **Post**, timp numai bun pentru (re)naștere. Începe Postul, suflete, pornește și tu pe cale! E cale de **Smerire** dar, mai presus de toate, e cale de **lubire**.

Îngăduie-ți suflete, măcar acum, să te lași biruit de sete - de sete de **Lumină**.

Să nu uiți, suflete, că în vreme de post e voie și nevoie, totuși, și de îndulcire: ai **Rugăciunea** pentru asta. De-ai ști cât e de dulce... De poți, adăugă-i și puțină smerită **Pocăință**.

Amintește-ți, suflete, și de **Speranță**, de **Adevăr** și **Puritate**, ca să poți privi în oglindă fără teama că ea ar putea arăta la un moment dat un alt chip, înstrăinat de tine.

Adu-ți aminte, suflete, și de **Răbdare**. Cu ea să stai la sfat, să zăbovești și iar să zăbovești...

lertarea-ți fie, suflete, mai mult decât oricând aproape! Caut-o bine prin toate ungherele, cu siguranță vei reuși să o întrezărești. Să cauți în și prin ea puterea de a-ți iubi aproapele. Și, dacă poți, încearcă să te ierți pe tine, pentru toate ce au fost și pentru toate câte stau a prinde formă. Și pentru ca

încercarea-ți să nu rămână o simplă și amăgitoare mască, amintește-ți să și uiți ce a trebuit să ierți. Abia atunci va fi întreagă.

Să te pornești în căutarea **Simplității**. Știi, ai început de multe ori căutarea, dar de și mai multe ori ai reușit să faci ocoluri mari, să te mai și rătăcești. Dar nu-i nimic, timpul nu e pierdut, după cum nici simplitatea nu e. Tu caută doar și ia-ți aproape **Nădejdea**. Amintește-ți, suflete, că în ea îți vei afla puterea. Nădăduiește așadar și tu! Nădăduiește, suflete, în **lertare**, în **Mântuire**, în **Bucurie**, în tămăduirea de neîndrăzneală! Și din când în când, și din gând în gând, oricând vei găsi un moment de răgaz sau de iscoditoare tulburare, repetă-ți lin: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul Sfânt!”.

Și... te mai rog ceva! Să macini tu, suflete, pietrele ce ți-ar putea ieși în cale, înainte de a le arunca în alții. Să le macini ușor, fără de zgomot și cutremurări! Nici ție nu ți-a fost ușor să le înduri când alții s-au grăbit să le ridice asupra ta. Post cu folos să îți petreci, suflete, și Bucuria să te însoțească!

Andreea TRANDAFIR

Sfântul Tarasie s-a născut la Constantinopol în jurul anului 730 și a fost un **apărător al sfințelor icoane**.

După moartea împăratului Leon IV Hazarul din anul 780, pe tronul imperial ajunge fiul său Constantin VI. Pentru că acesta era minor, puterea a fost preluată de împărăteasa Irina. Împărăteasa l-a numit patriarh de Constantinopol pe Tarasie, pe atunci prim-secretar imperial. Tarasie îi va cere împărătesei să convoace un Sinod Ecumenic, pentru a restabili cinstirea sfințelor icoane. Sfântul Tarasie a fost președintele Sinodului al VII-lea Ecumenic de la Niceea din anul 787, când s-a restabilit cultul icoanelor.

Sfântul Tarasie a fost un mare **apărător al credinței și moravurilor sănatoase**. Când împăratul Constantin a surghiunit-o pe Maria, soția lui, luând o femeie care îi era rudă și trăind cu ea, Sfântul Tarasie nu numai că a refuzat să binecuvânteze această nelegiuire, ci l-a sfătuit, apoi l-a certat și îndepărtat de la Sfânta Împărăție.

A trecut la cele veșnice pe **25 februarie 806**. A fost înmormântat în mănăstirea ctitorită de el în Bosforul Traciei.

De ce se face colivă pentru pomenirea morților?

Istoricul acestei ofrande vine încă din secolul al IV-lea, din timpul când a trăit Sfântul Teodor Tiron, în vremea împăraților Maximian și Maximin. Prăznuirea lui se face la 17 februarie, iar în prima sâmbătă din Postul Mare se face pomenire de minunea colivei, pe care a făcut-o la 50 de ani după moarte.

V unul dintre darurile necesare la slujba de înmormântare este coliva, făcută din grâu fiert, îndulcit cu miere sau zahăr, ce închipuie însuși trupul mortului, deoarece hrana principală a trupului omenesc e grâul. Ea este, totodată, o expresie materială a credinței noastre în nemurire și în înviere, fiind făcută din boabe de grâu, pe care Domnul Însuși le-a înfățișat ca simboluri ale învierii trupurilor: *după cum bobul de grâu, ca să încolțească și să aducă roadă, trebuie să fie îngropat mai întâi în pământ și să putrezească, tot așa și trupul omenesc mai întâi se îngroapă și putrezește, pentru ca să învieze apoi întru nestrăciune* (Ioan 12, 24 și I Corinteni 15, 36).

Dulciurile și ingredientele care intră în compoziția colivei reprezintă virtuțile sfinților sau ale răposaților pomeniți, ori dulceața vieții celei veșnice, pe care nădăjduim că a dobândit-o mortul. În vechime existau rugăciuni sau chiar rânduieli speciale pentru binecuvântarea colivei folosite la slujbele funebre.

Istoricul acestei ofrande vine încă din secolul al IV-lea, din timpul când a trăit Sfântul Teodor Tiron, în timpul împăraților Maximian și Maximin. Prăznuirea lui se face la 17 februarie, iar în prima sâmbătă din Postul Mare se face pomenire de minunea colivei, pe care a făcut-o la 50 de ani după moarte. Trecând acest timp de la moartea Sfântului Teodor, împăratul Iulian Apostatul (361-363), dorind să-i batjocorească pe creștini, a dat ordin gu-

vernatorului orașului Constantinopol să stropească toate proviziile din piețele de alimente cu sângele jertfit idolilor, în prima săptămână a Postului Mare. Sfântul Teodor Tiron, apărându-i în vis Arhiepiscopului Constantinopolului Eudoxie, i-a poruncit acestuia să-i anunțe pe creștini să nu cumpere nimeni nimic din piață, ci mai degrabă să mănânce grâu fiert cu miere: colivă.

În amintirea acestei întâmplări minunate, Biserica Ortodoxă îl sărbătorește anual pe Sfântul Mare Mucenic Teodor Tiron în prima sâmbătă a Postului Mare. Vinerea, la Sfânta Liturghie a Darurilor mai înainte sfințite, după rugăciunea amvonului se cântă Canonul Sfântului Mare Mucenic Teodor, compus de Sfântul Ioan Damaschin. După aceasta, se sfințește coliva și se împarte credincioșilor. Această sărbătoare a Sfântului Mare Mucenic Teodor, din prima sâmbătă a Postului Mare, a fost rânduită pe vremea Patriarhului Nectarie al Constantinopolului (381-397).

Așadar, coliva este o ofrandă făcută din grâu fiert, îndulcit cu miere sau cu zahăr, și amestecat cu nucă și diferite mirodenii. Ea simbolizează nemurirea sufletelor noastre, după trecerea din această viață, după cum am văzut că ne încredințază Însuși Domnul. Grăunțele de grâu îndulcite cu zahăr sau cu miere înseamnă credința și nădejdea că sufletul celui ce a murit va avea o viață dulce și plăcută, dincolo de mormânt. Zahărul și mierea întrebunțate în colivă simbolizează faptul că pentru toți creștinii ortodocși și pioși va sosi un timp de dulceață și fericire. Astfel, coliva este expresia vizibilă a credinței viilor în nemurirea celor adormiți, în reînvierea lor și viața lor de fericire veșnică pe care o vor obține prin intermedierea Domnului Hristos, care a acordat tuturor credincioșilor Săi învierea și viața veșnică.

(Nicodim Măndiță, *Înmormântarea și parastasele cuvenite*, Editura Agapis, București, 2000, pp. 46-47)

Cei trei „S” care ne consumă energia în fiecare zi

Stiința medicală confirmă pe deplin trebuința și folosul strunirii trupului. Nimeni nu s-a îmbolnăvit din pricina postului, pe când necumpătarea și lăcomia aduc după ele un nesfârșit cortegiu de boli. Postul și regimul cumpătat intră în cura de însănătoșire a tuturor bolilor și sunt tot mai recomandate și celor sănătoși.

Diferitele „regimuri” alimentare: vegetarian, de crudități, de dezintoxicare ș.a. nu sunt altceva decât niște variante ale postului trupesc.

E un lucru cunoscut de când lumea că îmbuibarea aduce somnolență; că oame-nii care muncesc mult cu mintea nu sunt muncăcioși, că, în genere, omul consumă mai mult decât are nevoie organismul. Supraalimentarea împreună cu sedentarismul și suprasolicitarea (cei trei „S”), macină mai mult decât orice vitalitatea omului din vremea noastră. Postul duhovnicesc aduce sănătate trupescă și limpezește mintea.

Protosinghel Petroniu Tănase